

PRIESTOR PRE ŽIVOT

3
2005
III. ROČNÍK

žiadne reklamy,
žiadne zaujímavosti,
ktoré nepotrebujete
poznať. Iba život ...

www.priestorprezivot.sk

Naozaj je všetko v poriadku?

Takýto nefudský pohľad sa naskytol „výletujúcim“ deťom z Rožňavy počas pešej návštevy okolia hradu Krásnej Hôrky. Dnešný znečitlivý človek si pri pohľade na tohto muža ihneď pomyslí – tak mu treba, nemal by piť, ale starať sa o seba a začať chodiť do roboty. Nemal by to, nemal by to, a naopak – mal by to a to. A tak ďalej ...

Nuž, ľahko sa to povie doma, ležiac na teplej pohovke pri televízii. Ľudské osudy však bývajú často krát krkolomnejšie, než naše smelé úsudky. Zvykli sme si posudzovať realitu druhého, pretože sme si zvykli stavať sa do egocentrickej pozície a povýšili sme názor na realitu. Položme si však jednu sugestívnu otázku: „Koľko ozajstných informácií máme o mužovi na obrázku?“ Vidíme, že je ošumelý a dosť špinavý. Má pri sebe igelitku a spí v polohe, do ktorej sa dostal samovoľným pádom, pravdepodobne pod vplyvom alkoholu alebo nejakého fetu. A to je všetko.

Nepoznáme jeho skutočné životné osudy. Nevieme, čo má na duši. Dušu má každý človek. Nieкто je síce rozumovo šikovnejší, nieкто vyniká

talentom a nieкто má jednoducho iba šťastie „dobre sa narodiť“. Ale to neznamená, že v druhom, hoci slabšom, nemáme vidieť predovšetkým človeka.

Z našich úsudkov sa vytratila akákoľvek ľudskosť a stali sa predsudkami. Ľudský cit je dnes, v čase našich ekonomických reforiem a rýchlo napredujúcej spoločnosti nezaujímavý. Ľudský cit sa nenosí, pretože nemá ostré lakte a čísla nad červenou čiarou vo faktúrach. Ľudský cit nás zbytočne rozrušuje, lebo nám neprináša úžitok v zápasoch o výhody, úľavy, zisky, ale naopak – núti nás pozeráť na druhých a vidieť ľudí a ľudskú hodnotu v základnom zmysle života vôbec. Preto radšej súdime, než cítime – predsudkami sa nám dokonale darí vytesňovať z myslenia cit. A tak aj naďalej bude stúpať počet ľudí, ktorí sa dostali na úplnú periferiu. Vlastnou aj nevlastnou vinou (najčastejšie ich kombináciou). Títo ľudia budú mementom pre spoločnosť, ktorá v honbe za rozvojom stráca samu seba a stráca sa aj najdôležitejšia základná bunka v nej – obyčajný človek. Apropó – aký odľak mohol zanechať pohľad na tohto muža v dušiach detí na výlete? Že je všetko v poriadku? *Jaroslav Verlík*

Tulák	2	Zbojníková karma	6
„Bezduhovci“	2	Cigánka	6
Ako Slováci nedodrжали sľub	3	Bieda ľudí spája	6
Tretie prikázanie	3	Dišputy hlúpeho Jana	7
Minulé životy?	4	Odomknúť alebo nie?	7
Potrava pre dušu	4	Pravda víťazí	8
Varovné videnie	5	Bodľačie Dr. Aga	8
Katastrófa v mysli	5	Distribúcia v PNS-kách	8

STRECHA NAD HLAVOU

1. VEREJNÝ KEMP NA SLOVENSKU

Projekt Verejného kempu v Martine funguje pre ľudí, ktorí sa z rôznych dôvodov ocitli v krízovej situácii a stratili svoje vlastné bývanie. Kemp poskytuje dočasné ubytovanie pre všetkých, ktorí o to požiadajú. Jeho terajšia ubytovacia kapacita je 16 lôžok v štyroch zrubových chatkách. Súčasťou areálu je aj poľnohospodárska pôda a hospodárske budovy, ktoré obyvatelia kempu vybudovali svojpomocne, aby si drobným chovom priliepšili. Prežiť zložitú životnú obdobiu im pomáha najmä pouličný predaj nášho časopisu Priestor pre život.

Doteraz poskytol kemp útočisko už vyše stovke ľudí. Samozrejme, záujem o ubytovanie v kempe podstatne prevyšuje jeho možnosti. Z tohto dôvodu OZ Proces-3 neustále vyvíja rôz-

ne podporné aktivity a hľadá zdroje na budovanie ďalších chatiek. Preto sa obraciame na všetkých ľudí s dobrým a otvoreným srdcom, aby nám pomohli dvoma percentami zo svojich daní, o ktorých zo zákona môžu rozhodnúť sami.

Pokiaľ sa rozhodnete podporiť projekt výstavby Verejných kempov na Slovensku, ktorý realizuje vydavateľ časopisu Priestor pre život – Občianske Združenie Proces-3, ponúkame Vám nasledujúce údaje, potrebné k vyplneniu tlačiva na daňovom úrade (podnikateľa, SZČO), alebo vo Vašej mzdovej učtárni (zamestnaní):

Potrebné údaje: Registrácia na notárskej komore pod číslom: **1858/2004**, IČO: **37811371**, Adresa: **OZ Proces-3, Kratinova 11, O36 08 Martin**.

Káričkár v našom kempe

Takýchto ľudí chodí po uliciach našich miest a dedín mnoho. Kárička, štósy kartónu, a „ušmúdľaný“ káričkár šikujúci svoj vozík k najbližším zberným surovinám. Jeden náš obyvateľ kempu Jozef si takto privyrába už pekných pár rokov. S chuťou sa opiera do rukovätí káry

a vždy čosi nájde na skromný život. Kedysi za komunistov vlastnil auto bohatých, žiguli, mal Jawu 350 a dnes mu zostala len kárička a kempová Avia bez kolies, v ktorej býva so svojou manželkou Olinou. Nesťažuje si na svoj život, ak tak len na kríže a pruh, ktorý ho riadne potrápi. Dve odrastené deti ho občas prídu pozrieť do kempu, a takto si pripomenú rodinnú atmosféru. Jozef bol a je pracant, a aj jemu a jeho žene patrí miesto na tomto svete.

Biele obálky

Prečítala som si vo vašom časopise článok „memento pre mladých a mladších“ a porozprávam vám o skúsenosti, ktorá nie je moc závideniahodná?!

Ležala som pár mesiacov v martinskej nemocnici. Na izbe so mnou bola jedna pacientka, ktorá mala okolo 60 rokov. V nedelu prišiel jej syn s vnučkou na návštevu. Doniesol jej pekné červené ružičky a jahody, ktoré kúpil pred nemocnicou. Aký pozorný syn, pomyslela som si. Už pred jeho návštevou mi pani povedala, že má

päť detí. Keď odchádzali, vtisla malej vnučke 100 Sk do ruky a synovi dala bielu obálku. Neskôr mi pani povedala, že v obálke bolo 500 Sk. Potom prišli ďalší rodinní príslušníci a vnučatá a situácia s obálkami sa opakovala. Taká nedeľná návšteva ju vyšla na dobrých 2500 Sk a dostala za to 3 kvety, jahody a 2 malé bonboniéry.

Potom sa už celý mesiac neobjavil nikto. Ďalšia návšteva bola až po dôchodku a história sa opakovala. Kedysi mala trojizbový zariadený byt, teraz už je vdova a býva v garsónke. Byt dala jednému zo synov, s ktorým

sa ďalší štyria nerozprávajú. Aj na ňu sa dlho hnevali, pretože byt dala jednému zo synov, ale všetky svoje úspory poctivo rozdelila medzi ostatných štyroch. Tak teraz im tú stratu nahrádza aspoň „bielymi obálkami“. Jej dôchodok činí okolo 4500 Sk. Po odpočítaní „bielych obálok“, zaplatení bytu a energie jej zostane na živobytie a lieky asi 700 Sk. Každý si vie spočítať, ako sa tejto žene, ktorá vchovala 5 detí žije. Zmeniť to už nechce, takto ich naučila a rodina si tiež na takýto spôsob zvykla a naďalej berie biele obálky... *Lebro*

Tulák

„V starostlivosti o šťastie iných nachádzame svoje vlastné.“

Platón

Nedávno som objavil tento zaujímavý výrok, ktorý ma hlboko oslovil. Oslovil ma svojou jednoduchosťou a absolútnou pravdivosťou. Hľadal som totiž citát, ktorý by čo najlepšie vyjadril moje ponímanie zmyslu života. Keď som ho s nadšením povedal niektorým svojim známym, neraz ma odbili so slovami: „Šťastie iných? Čo ma po iných ... mne ide o seba.“ Hm ... zosmutnel som. Pochopil som, že je len málo ľudí, ktorí chcú zabudnúť na seba a starajú sa skôr o šťastie blízkych. Utrpenie je vždy veľkou výzvou – pre trpiaceho i jeho blízkych.

Schylovalo sa k večeru, slnko pomaly zhasínalo, mraky chceli nedočkavo prevziať vedenie nad prichádzajúcim večerom. „Hm, doma sa mi nechce sedieť.“ – prebehlo mi hlavou. Potreboval som si usporiadať myšlienky po vyčer-pávajúcom pracovnom dni v nemocnici. Opäť som bol vystavený tvárou tvár zodpovednosti, stresu, nervozite kolegov, bolesti a nemo-húčnosti pacientov. Klasický pracovný deň ... Tak som vybral zo skrine nejaké veci, ktoré si oblečiem, narychlo dopil už dávno studenú kávu, pred zrkadlom spravil najnutnejšie úpravy a podho vonku. Hneď ako som vyšiel z nášho vchodu, ovial ma príjemne chladný vánok a ticho prerušilo občias iba nejaké to auto, ktoré uháňalo po ceste. Tma už pokročila, ľudia sa stratili v istote svojich

príbytkov, kráčal som ulicou sám. Z nie moc peknej asfaltovej cesty som prešiel do opustenej uličky. Predo mnou som zbadal v prítmi postavu, ktorá sa such-tavou chôdzou blížila ku mne. Starší človek v otrhanom saku prešiel popri mne so sklonenou hlavou, akoby ma ani nevidel. Bolo mi hneď jasné, že to je človek, ktorý nemá domov. Šiel som ďalej a na podivného tuláka som na chvíľu zabudol. Príjemný vánok jemne zosilnel, mraky na oblohe sa pred-vádzali ako herci v nočnom divadle, ktorého hlavnú úlohu hral poodhalený mesiac. Sadol som si k rieke, ktorá sa úplne flegmaticky a ospalo plazila dolu korytom. Všetko navôkol bolo nád-herne a nemalo to absolútne nič spoloč- né s typicky gýčo-vým romantickým stereotypom. Aj tá odhodená škatuľka z cigariet, ktorá na mňa nedôverčivo kukala z trávy, ako-by právom patrila do tejto hry prírody a mojich zmyslov. Ako tak sedím a vní-mam náheru okolia, moja usta-rozená myseľ sa zas zavištivo začala ozývať, aby som si v myšlienkach opäť prebral prežitý deň a s ním i súvisiace starosti. V ten deň sa nič dôležité v práci neudia-lo a ako som si chronologicky preberal jednotlivé udalosti dňa, v mysli sa mi zjavila otázka – „Aký význam má utrpenie? Ako s ním naložiť? Kam sa pred ním scho-vať?“ Bolesť, choroby, nešťastné

osudy, atď. Oproti tomu šťastie, úsmevy na tvárach, spokojné rodinky ... Hm, čo s tým? Lutovať takých ľudí? Áno, je mi ich ľúto a nebudem to skrývať sám pred sebou. Také osudy dokážu zvlhčiť oko nie jednému človeku. Ale samotná ľútosť nestačí. Čo s tým ďalej? Sám viem z vlastnej skúsenosti, že ako dieťa som napríklad nikdy nepochopil, prečo po bodnutí včelou môj kamarát vydáva také divné zvuky – „Au, jaj ...“ a ešte aj jeho tvár je tak zaujímavovo „pokrivená“. Pochopil som to až vtedy, keď aj mňa bodla včela. Prečo teda ľudia nadávajú na tulákov, ktorí sedia napríklad na lavičke v železničnej stanici? Ľudia okolo nich chodia so zamračeným obočím, počuť samé rozhorčené vyjadrenia. Áno, stanica má slúžiť pre cestujúcich, ale ak je „hriechom“ voči ľudskej dôstojnosti chcieť sa pri minú-sových mrazoch as-poň trochu ohriať, keď už nič iné nemám, tak potom v tomto svete na-ozaj niečo nie je v poriadku. Ale my, ľudia, vo svojej pýche najradšej posudzujeme udalosti vždy najmä vo vzťahu k nám samým! „Však, čo ma po ňom, prekáža, je špinavý, a ja – taký slušný a poctivý človek – nemám ani právo dôstojne cestovať.“ Asi nejakto takto nám to znie v hlavách. Možno sa mýlim, ale takýto názor som počul neraz. Vždy mi je smutno, že z tohto „dokonalého“ a „premúdreľého“ sveta samých vzdelaných ľudí sa stáva akési pokrytecké antihuma-nistické egocentricko-malomeštiac-

ke bojisko. Možno je to len moja nedokonalá a povrchná generalizácia, ale v túto chvíľu ma nenapadá lepšie prirovnanie. Často mi naše zmýšľanie pripadá tak absurdné, ako predstava, že traja „múdri“ páni filozofujú, kto začne prvý kopať jamu, čím, prečo práve tak a nie inak, či to vôbec má zmysel, pričom zozadu príde sedliak, chytí lopatu a jamu sám vykope. Podobne aj my filozofujeme – ako pomôcť trpiacim, či to má zmysel, či to je bezvýznamné, aký to má vôbec efekt a nakoniec to dopadne tak, že radšej nájdeme x-dôvodov, prečo nepomôcť. Asi radšej hľadáme cesty, aby niečo nefungovalo. Ak utrpenie zažijeme na vlastnej koži, väčšinou zmeníme názor na ľudí s podobným osudom. Potom sa naše „najmúdrejšie a najchytrejšie“ filozofické teórie začnú vynárať v inom svetle. Aké je dnes typické zmýšľanie? Opilec – lenivý naničhodník, bezdomovec – lenivý a právom vydedený odpad spoločnosti – v prívlastkoch by sa dalo pokračovať ďalej. To, aký osud má nešťastný človek za sebou, nás už málokedy zaujíma. Určite si takýto ľudia môžu za svoju situáciu často sami, ale to aj tak nie je dôvod ich odsudzovať a sám pred sebou ospravedľovať našu pohodlnosť, ktorá nám prikazuje nepomáhať im. Kde sa vytratila tá „človečina“, ktorú spomína skupina Elán? Ťažko povedať ...

Ako si takto sedím a mudrujem, pozriem na hodinky – 22,45 hod. No, najvyšší čas pobrať sa domov. Na čo som vlastne pri tejto večernej vychádzke prišiel? Hm, na nič ... Akurát viem isto, že dnes som svoju šancu pomôcť tulákovi, ktorého som stretol v uličke, nadobro prepásol ...

Peter M.

„Bezduchovci“

Celé roky po páde komunizmu sa táto krajina učila odznova rozhodovať o vlastných veciach. Bolo to ťažké, pretože počas komunizmu sme to takmer zabudli. Aj preto sme boli po roku 1989 často pasívni, aj preto sme urobili mnoho zlých, naivných či hlúpych rozhodnutí. A aj preto sme sa nadhlo stali krajinou hrubosti a primitivizmu. Ale bolo to užitočné, asi najužitočnejšie zo všetkého, čím sme za posledných šestnásť rokov prešli.

Zaplatili sme za to učenie vysokú cenu, ale Kubišovej legendárna Modlitba o „vláde vecí tvých“, ktorá bola v roku 1968 nesplneným snom a v roku 1989 neistou nádejou, bola napokon vyslyšaná. Vláda sa vrátila do našich rúk. Čosi podstatné nám však pri učení sa demokracii ušlo? že väčšina môže rozhodovať o politikoch, vláдах a ich krokoch, ale nesmie určovať, čo je dobré, pravdivé a vkusné. Toto ešte nevieme, a tak politickú tyranii ešte nevystriedala sloboda, ale len tyrania našej priemernosti, v ktorej

nehltáme skvelé myšlienky a vrcholné diela tých, ktorí nás prevyšujú talentom, intelektom a schopnosťou vidieť neviditeľné, ale len samých seba, svoju obyčajnosť a dokonca už aj svoje trápne sklony a skazenosť.

Symbolom takto nastavenej doby by sa mal navždy stať onen program, v ktorom dvaja duševne prázdní ľudia ponižujú podobných nešťastníkov. Ukazujú nám staršiu pani, ako sa pre vidinu peňazí vyzlečie pred kamerami donaha, a sú v tom krutí. Snímajú ju, ktorý si v snahe postúpiť žiletkou rozreže pažu, a sú brutálni. A natáčajú mladú matku, ktorú tí dvaja bezcitní ľudia doženú priamo pred kamerami k rozhodnutiu opustiť na tri mesiace svoje novonarodené dieťa a v sekunde tohto jej zlyhania s úsmevom oznámia, že ju aj tak neberú, čím nám otvárajú brány pekla. A predsa je to program, ktorý láme rekordy sledovanosti.

Čosi odpornejšie sa vynorilo z duše tejto krajiny. Podľa televízie, ktorá to mrazenie duše vysielala, vypovedajú Mojsejovci len o tom, čo všetko sú Slováci schopní urobiť pre dva milióny. Ono to však vypovedá skôr o tom, čo všetko je pre peniaze schopná urobiť Markíza. Jej zabávači nemali vkus ani v minulosti, keď podporili Schustera a spievali Ruskovi. Teraz však klesli ešte hlbšie – Rozboril, Vera, celý štáb a celá Markíza sa práve zúčastňujú na ubližovaní ľuďom. A robia to výmennom za prašivé peniaze.

Dnes už, našťastie, žijeme v demokracii. Ale ešte sme sa celkom nenaučili, že pravda, dobro, krása a dôstojnosť je nedotknuteľná a že niektoré hranice sa nesmú prekročiť za nič na svete. Dnes bola hranica prekročená – hoci zástupy ponižených nešťastníkov a milióny divákov sa naozaj správajú nedôstojne, najstrašnejším odpadom tejto doby sa práve stala Markíza a jej ľudia.

Ako Slováci nedodržali sľub

Slovenská ľudová povesť očami dôchodcu

Kedysi dávno, pradávno, Pán Boh rozdával jednotlivým národom svoje dary. Jeden národ ho prišiel poprosiť o bohaté úrody, druhý o zdravie, tretí o široké a veľké územie. Pán Boh vyhovel ich žiadostiam. Keď všetko porozdával a obdarováni sa v pokoji porozhádzali, ešte sa k nemu ktosi blížil. Boli to piati junáci ako oltárne sviece. Prišli blízko, klobúčiky sňali z hlavy a pokorne stáli. No a vy ste kto, čo tak neskoro chodia? Slováci, Pane Bože. Ale Slováci a kde ste sa doteraz motali? Zasa ste prišli na poslednú chvíľu, veď ja som už všetko porozdával. Ej, ej Slováci ... Ako tak pokorne stáli, keďže vedel, že sú chudobní, nuž sa ich miernejšie spýtal: A vy ste o čo prišli prosiť? My sme ťa prišli poprosiť, aby si nás mal rád, povedali Slováci. Ostalo chvíľu ticho, lebo prosba Slovákov dojala Pána Boha.

Dobre Slováci, sľubujem Vám, že vás budem mať rád. Slováci sa zaradovali, poďakovali, klobúčiky si dali na hlavu a chystali sa odísť. Ale Pán Boh ich zastavil: Počkajte, ja Vás predsa s prázdnyimi rukami domov nepustím. A začal rátať: Po prvé, dám vám krásnu ľubozvučnú reč, vždy si ju chráňte. Po druhé vám dám krásne ľubozvučné melódie a krásne piesne. Budú také nádherné, že celý svet vám ich bude závidieť. A po tretie vám dám krásnu krajinu pod Tatrami, vašu vlasť. Nebude veľká, ale zato ako raj a ja v nej budem mať zaľúbenie. Vážte si ju a zveľaďte ju! A chcem vás o niečo poprosiť. Sľúbte mi, že budete svorní, že budete jednotní, že nebudete jeden druhému závidieť a že si vždy budete navzájom pomáhať. Slováci všetko sľúbili, poďakovali Pánu Bohu a odišli. A povesť ďalej hovorí: **Vždy vtedy, keď Slováci tento sľub plnili, boli šťastní. Len čo ho však porušili, horko zaplakali ...**

Povesť však môže pokračovať ďalej. Zaplakali strojmy pod Tatrami a trpkosť aj Slováci, pretože nedodržali slovo, ktoré dali Pánu Bohu. A on zdvihol varovný prst: „Ej, ej Slováci, prečo sa zase hašteríte? Chcete byť zase podnájomníkmi vo vlastnom štáte? Zanikli omnoho väčšie národy ako ste vy. Prečo ste sa nepoučili z toľkých tragédií, ktoré vás v dejinách postihli? Prečo si rozpredávajú vlastnú krajinu? Prečo sa chcete zbavovať majetku, ktorý vaši dedovia po stáročia budovali? Myslite si, že vám bude lepšie ako podnájomníkom vo vlastnej krajine?“ Ej, ej Slováci, dal som vám rozum, tak ho používajte. Zvoľte si takých vodcov, ktorí konaním a charakterom vám budú vzorom. Nemiešajte sa do národných záujmov iných štátov, veď každý má svojich

problémov dosť a dokážu si ich obhájiť aj bez vás. Vaším národným záujmom by mali byť celkom iné priority, akými je spokojná a šťastná rodina, ktorá bude pevným a trvanlivým základom vášho národa. Nevyrábajte si bezdomovcov, keď sa musíte starať o tisíce prisťahovalcov, s ktorých každý musí dostať ubytovanie, oblečenie, trikrát denne teplú stravu. Nevyhadzujte ľudí z domov. Alebo chcete, aby z vás bol národ žobrákov? Zo štátnych peňazí zmizli miliardy a národ hovorí, že vy za to nemôžete, že ľudia naleteli podvodníkom – ale žiadnemu z podvodníkov sa nič nestalo!

Len vy dodržiavajte mojich desať prikázaní a uvidíte, že sa to zlepšilo! Ej, ej, Slováci ...!

Jaroslav Cimbalík, 74 ročný, Žilina

Desať božích prikázaní

Prikázanie tretie

DEŇ SVIATOČNÝ MÁŠ SVÄTIŤ!

Kto si dá tú námahu, aby prikázanie precítil?! Ak sa pozriete na deti, na dospelých, ako ľahkovážne zvyknú zaobchádzať s prikázaniami svojho Boha, tak každého vážne zmyšľajúceho človeka by sa mohla, mala zmocniť hrôza.

Prikázania sa v škole učia a povrchne sa o nich pohovorí. Človek je rád, keď do seba pojal znenie textu a vie o ňom podať akú-takú informáciu, pokiaľ mu hrozí nebezpečenstvo, že by sa ho na to mohli pýtať. Keď potom vyjde zo školy a vstúpi do praktického života, zabudne sa čoskoro aj na znenie textu, a tým aj na zmysel. To je najlepší dôkaz toho, že ho v skutočnosti vôbec nezaujímalo, čo jeho Pán a Boh od neho vyžaduje.

Ale on ani tým nič *nevyžaduje*, ale s láskou dáva všetkým ľuďom, čo nutne potrebujú! Zo Svetla bolo pozorované, ako veľmi ľudia zblúdili. Tak im Boh ako vychovávateľ verne ukázal cestu, ktorá ich dovedie k večnému bytiu vo svetlej ríši ducha, teda k ich šťastiu, zatiaľ čo jej nesledovanie musí viesť k nešťastiu ľudí a skaze!

Práve preto vlastne nie je správne, ak sa hovorí o *prikázaniach*. Sú to skôr dobre mienené rady, ukázanie pravej cesty hmotnosťou, spoznanie ktorej bolo želaním samotného ľudského ducha.

Ale ani táto pekná myšlienka nemá na človeka žiaden účinok. Príliš sa doslova zdedbnil vo svojich vlastných myšlienkových pochodoch a nechce nič viac vidieť alebo počuť okrem toho, čo si sám vyduoval v podobe názorov, ktoré mu umožnili pozliepať jeho malé pozemské vedomosti.

Necíti, ako ho hmotnosť unáša ďalej, stále ďalej až po hranicu, kde bude pred ním naposledy stáť buď – alebo, ako *to* rozhodnutie, ktoré ostane určujúce pre celú jeho bytie, po ktorom bude musieť ísť až na koniec svojej takto zvolenej cesty bez toho, aby sa mohol ešte raz vrátiť späť, aj keď napokon dospeje k poznaniu. Potom už bude príliš neskoro a prispieje to len k tomu, že sa zvýšia jeho muky.

Abyste tu pomohol a napriek zblúdeniu človek ešte *v pravý čas* mohol dospieť k poznaniu, dal Boh ľuďom *tretie* prikázanie, radu, aby svätili deň sviatočný!

Plnením tohto prikázania by sa v každom človeku bola v priebehu doby už postupne zrodila túžba ísť za Svetlom a spolu s túžbou by sa napokon bola ukázala aj cesta, ktorá by ho bola vyniesla nahor k splneniu svojich želaní, ktoré neustále mocnejú a zhutňujú sa do modlitby. Predom by dnes človek vyzeral *ináč* ! P duchovnený, *zrelý* pre tú ríšu, ktorá musí prísť.

Počúvajte teda vy a konajte tak, nech naplnenie prikázaní pripraví vašu cestu. Deň sviatočný máš svätiti! Ty! Slováci vyjadrujú celkom zreteľne, že ty máš

dať posvätenie dňu sviatočnému, musíš ho *pre seba* urobiť *posvätným* !

Sviatočný deň je sviatočná chvíľa, keď odpočívaš po práci, ktorú Ti ukladá tvoja púť po zemi. Sviatočnej chvíli, dňu odpočinku však nedávaš posvätenie, ak chceš pritom pestovať len svoje telo. Ani vtedy nie, keď hľadáš rozptýlenie pri hre, pijatike alebo tanci.

Sviatočná chvíľa Ťa má priviesť k tomu, aby si sa v pokoji pohrúžil do svojho myslenia a cítenia, prehliadol svoj doterajší pozemský život, predovšetkým však vždy na uplynulé pracovné dni *posledného týždňa* a vyvodil z toho užitočné uplatnenie pre svoju budúcnosť. Šesť dní možno vždy ľahko prehodnotiť, čo trvá dlhšie, ľahko sa zabúda.

Dočkáš sa toho, že sa tvoje cítenie pomaly začne vznášať vyššie a ty začneš hľadať Pravdu. Až keď sa staneš skutočným hľadajúcim, bude ti ukázaná i cesta. A tak, ako tu na zemi, putujúcou novou, pre teba doposiaľ neznámou cestou len opatrne, skúmavo, tak by si aj na nových duchovných cestách, ktoré sa ti otvoria, mal starostlivo klásť krok za krokom, aby si si vždy udržal pevnú pôdu pod nohami. Skákať nesmieš, pretože potom je nebezpečenstvo pádu väčšie.

Takýmto zmyšľaním a cítením vo sviatočnej chvíli tvojho pozemského bytia nič nestratíš, ale len získaš.

Chodením do kostola nikto nespätí sviatočnú chvíľu, ak potom súčasne nechce v čase odpočinku porozmýšľať o tom, čo tam počul, aby to správne do seba pojal, a tým žil. Kňaz ti tvoj deň nemôže posvätiť, ak to ty nespravíš sám od seba. Zväz vždy znovu, či vlastný zmysel slova Božieho je vždy v úplnom súlade s tvojimi konaniami. *Takýmto* spôsobom potom posvätiš sviatočný deň; lebo získal pokojným pohrúžením ten obsah, pre účel ktorého bol ustanovený. Každý sviatočný deň sa tak stane míľnikom na tvojej ceste a prepozičím dňom tvojej hrubohmotnej činnosti spätne aj *tú* hodnotu, ktorú by na dozretie tvojej duše mali mať. Neboli potom prežitie zbytočne a ty sa neustále dostávaš vpred.

Svätiť neznamená premárniť. Ak toto premeškáš, premeškáš svoj čas, ktorý Ti bol poskytnutý na dozrievanie a po obrate svetov, ktorý vás teraz pomaly svojimi lúčmi obopína, je daná už len krátko doba na dobehnutie zameškaného, za predpokladu, že vynaložíte pritom celú svoju silu, ktorá vám ostala.

Sväťte preto deň sviatočný! Či je to vo vašom dome alebo ešte lepšie v prírode, ktorá vám napomôže k tomu, aby ste boli v zmyšľaní i cítení bdelí! Splňte tým prikázanie Pána. Je to pre *váš* prospech!

Minulé životy?

Podľa zákona zachovania energie nie je možné, aby sa duchovný potenciál človeka oživujúci telo iba tak stratil. Energia nemôže zaniknúť, môže sa iba transformovať – premeniť sa na inú formu. Ako by teda mohol zaniknúť duch, ktorý svojou energiou dokonca oživuje hmotné telo, ktoré po jeho odchode odumiera a vracia sa do zeme, z ktorej vzišlo, aby mohlo poslúžiť v novej forme ďalšiemu životu. Tomu sa hovorí smrť a takmer všetci pri tom strašne nariekajú. Teda okrem zomrelého ... (ktorý je pohyblivejší a vnímavejší, ako kedykoľvek predtým).

Chyba je v tom, že život človeka je chápaný z nesprávnej strany. Nie sme ľudia, ktorí sa narodia, žijú a napokon zomrú, ale sme to my, veční duchovia, ktorý žijeme na krátku chvíľu v tomto hmotnom tele. Človek si bežne svoje predchádzajúce životy nepamätá, a je to tak dobre. Odvážalo by to pozornosť z terajšieho života, ktorý je pre náš duchovný vývoj nesmierne dôležitý.

*Reinkarnácia, alebo znovu-narodenie ducha v ľudskom tele, je súčasťou mnohých náboženstiev. Jedná sa o viacnásobné narodenie ducha kvôli jeho potrebe ďalšieho vývoja. Kedysi bola reinkarnácia známa aj medzi ranými kresťanmi, ale na ekumenickom koncile v Konstantinopole v roku 553 bola zamietnutá a pravdepodobne boli vyčiarknuté aj príslušné state z cirkevných textov. Stalo sa tak za vlády cisára Justiniána V., ktorý mal väčšiu moc, ako vtedajší pápež Vigilius I. Tým ukončil spory „cirkevných otcov“, ktorí sa čoraz viacej odklňali od citového vnímania jasných Ježišovych slov a namiesto toho viedli spory o rôzne rozumové výklady Ježišovho posolstva. *(Zdroj: Zentrich, *Duchovní slovník vodnářského věku.*)

Energia ducha sa vôbec nestráca, ale dokonca sa zachovávajú aj všetky vibrácie – vlastnosti, ktoré v sebe počas života človek rozvinul svojimi myšlienkami, slovami a skutkami. Jedná sa o **zákon spätného pôsobenia**, ktorý sa dá jednoducho vyjadriť slovami: „Čo zaseješ, to zožneš“. Pokiaľ sa duch prežitím mnohých životov rozvinie a stane sa vedomý si svojej duchovnej podstaty, je schopný vrátiť sa naspäť domov, do nebeských svetov. Pokiaľ sa však počas života zaťažil ťažkými vibráciami, tie ho svojou tiažou zastavia v stúpaní za blaženým svetlom v jemu rovnom prostredí a priťahu ho časom k ďalšiemu zrodeniu, ako možnosti zbaviť sa sebou stvorených záťaží. A záujem narodiť sa na Zemi je obrovský, veď naša planéta je preľudnená a každú sekundu sa narodia približne traja noví ľudia. Je to preto, že v hmotnom svete sa dajú prežiť veci podstatne ľahšie, ako v silnejšom vyžarovaní astrálnych svetov.

Ak človek chýbi napr. v práci, dostane väčšinou ďalšiu, alebo inú možnosť a zdá sa nám to normálne. Ak však dá dobrotivý Stvoriteľ novú šancu človeku, ktorý chybil v živote – mnohí to považujú za neprípustné! Keď zomrie napríklad dieťa, neviem, ako sa vlastne stihne vyvinúť. Ponúkaná teória, že z duší, ktoré zomrú ako malé deti sa stanú anjeli nejako nesedí. Potom by sa mali napríklad Hitler alebo Herodes považovať za dobrodincov. Veď deti, ktoré dali povraždiť, „vdaka“ nim nemohli upadnúť do hriechu a tak stratiť večný život. A oni im ho podľa tejto teórie predsa zabezpečili, dokonca ako anjelským bytostiam!?!

Keď sa zadívate hlbšie do očí dieťaťa, kým je ešte úplne malé môžete vidieť, že bytosť, ktorá sa nimi pozerá von je – stará, akoby už veľa prežila. Časom táto spomienka pripomínajúca dôvod narodenia odznejie a dieťa začína svoj nový život, akoby tu bolo po prvýkrát. Práve láska, ktorou dieťa býva obdarúvané je silou, ktorá mu umožňuje zvládnuť novú šancu. Keď budete sledovať deti, ktoré sa hrajú, môžete si všimnúť ich povahové vlastnosti – jedno je priateľské, iné bezstarostné, uzavreté, bojzlivé či ufnúkané ... Pri sporoch sa jedno snaží presadiť svoje hrubou silou, druhé šikovnosťou a tretie sa pridá na stranu víťaza, kým iné stojí opodiaľ – vyhýbajúc sa sporom. Odkiaľ sa vzali tieto povahové črty dospelého človeka?

Nie je mi ani jasné, ak žijeme iba jeden život,

ako si máme vysvetliť Božiu spravodlivosť v prípade, keď sa niekto narodí ako mrzák slobodnej matke na ulici – a niekto v podmienkach s možnosťami rozvoja vnímavým rodičom. Veď podľa teórie jedného života sme sa narodili všetci s čistým kontom, nie? Ak by ale človek v predošlom živote niekoho svojou bezohľadnosťou zmrazil a nebolo by mu to ani úprimne ľúto a musel by sám prežiť život mrzáka, aby si uvedomil čo vlastne spôsobil – to by bolo iné. Vtedy by bolo možné aj utrpenie vnímať ako účelné.

Aby sa mohol človek plne rozvinúť, rodí sa do rôznych podmienok a v rôznych znameniach, umožňujúcich mu vnímať život z rôznych uhlov pohľadu. Pre plné poznanie je však nutné spoznať obe strany protikladov, čomu sa však snažia mnohí naivne vyhnúť a nútia iných silou peňazí a mocou svojho postavenia prežívať za nich tie nepríjemnejšie stránky života. Mýlia sa však, lebo pred vytvorením svojich skutkov neuniknú. Pokiaľ človek spoznal iba jednu stránku veci, nutne potrebuje spoznať i druhú – aby sa v ňom tieto protiklady spojili do jednoty. Možno v dobách, keď ľudský život trval podstatne dlhšie, bolo možné stať sa vedomým počas jedného života, no dnes je ľudský život veľmi krátky. Niekto sa vo vytváraní svojho vedomia, a tým aj seba samého, činí viacej, iný menej, čo zrejme vyjadruje podobenstvo o semi-enku, ktoré dalo tridsaťnásobnú, iné šesťdesiatnásobnú a iné stonásobnú úrodu.

Človek vlastne neprežíva situácie vnímané ako utrpenie kvôli tomu, čo urobil v minulosti, alebo v minulých životoch, ale preto, že ešte stále má vlastnosti, ktoré sú v disharmónii so zákonmi života a ktoré by pre svoju nevedomosť znovu zopakoval, keby mal k tomu príležitosť. Práve to nechcené ale umožňuje spojil protiklady do jednoty a najštratenú harmóniu.

Uznanie existencie reinkarnácie je dobré, aj keby nebola, lebo vedie človeka k zodpovednosti za svoj život. Človek, ktorý si uvedomuje, že terajším životom formuje svoju ďalšiu existenciu nebude robiť zle, aj keď sa na neho nikto nebude pozeráť. Pátranie po minulých životoch je však mŕhaním času. Minulosť, hlavne z doby nášho života, najlepšie však posledných dní, ako hovorí tretie prikázanie, má slúžiť na poučenie sa a k zmene terajšieho života, nie k životu v spomienkach.

Teóriu viacerých životov potvrdzujú aj mnohé ľudské skúsenosti. Je známe, že niektoré deti poz-

najú miesto, na ktorom sú po prvýkrát v tomto živote a vedia povedať kadiaľ išť a kam, čo sa ukáže pri preskúmaní ako pravdivé. Nie je ani zriedkavé, že sa stretnú ľudia, ktorí sa poznajú z minulých životov. Dôkazom existencie minulých životov je aj jedna z najstarších knižníc sveta, v ktorej sú uložené informácie o terajších i predchádzajúcich životoch veľkého počtu ľudí. Sú tam uložené texty, ktoré sa každých 300 rokov prepisujú. Tí, ktorí si do knižnice prídu, dostanú text s presnými údajmi o svojom terajšom živote a životoch minulých. Storočia staré texty tak umožňujú pochopiť človeku jeho duchovný vývoj komplexne a správne nasmerovať svoj terajší život.

Náš život ducha v tele je o tom, ako sa správame k iným a k svojmu okoliu, nie o pozícii, ktorú sme dosiahli v „potravinovom reťazci“ a tým, čo materiálne vlastníme, vrátane tela. Nie sme telom z mäsa a kostí riadeným rozumom, obmedzeným na vnímanie zrakom, sluchom, hmatom, čuchom a chuťou, ale nehmotným duchom.

Človek, ako postupne prechádza mnohými životmi, vyvíja sa. Keď sa narodí dieťa s talentom, ktoré chytí nástroj a hneď na ňom hrá, donieslo si svoje hudobné cítenie z predchádzajúceho života. Ľudia radi hovoria: „to sa naučíš, s talentom sa musíš narodiť.“ Veci sa majú tak, že s talentom sa nenarodíme dovtedy, pokiaľ ho v sebe nevytvoríme a nenaučíme sa konečne na niečom hrať. Aby sme boli úprimní, v podstate sa ani neučíme, len si spomíname na schopnosti ducha, stvoreného na obraz Boží. Duch ako večný zomrieť nemôže, no môže premárniť možnosť návratu do svetlých svetov, čo sa spomína v náboženských textoch ako vymazanie z knihy života. Je na nás, či si uvedomíme, kým skutočne sme, alebo sa budeme venovať ďalej svojím vlastným vecičkám. Určite sme to však my, kto riadime a vytvárame svoj život a nesieme za naše voľby aj plnú zodpovednosť. A akým smerom kráčame, tam dôjdeme. To je predsa jasné, nie? Alebo nie???

Potrava pre dušu

S vašimi novinami som sa stretla nie prvýkrát a teším sa, keď vidím vašich predajcov v našom meste. Sú to dobré noviny, ktoré hovoria veľa o živote, ktorý nie je pre nikoho taký ľahký, ako prechádzka ružovou záhradou. Ako sa hovorí, neplačme nad rozliatym mliekom, treba ho potierať. Každý človek, ktorý prišiel na túto zem, má právo žiť akýmkoľvek životom, pretože je to jeho život a poslanie na tejto zemi. Keď sa jeho dni naplnia, odíde odkiaľ prišiel a za všetko sa bude zodpovedať tomu Najvyššiemu. Píšem Vám preto, lebo mám veľmi dobré skúsenosti s Vašimi predajcami. Sú to nenápadní a nevtieraví ľudia, ktorí sú radi, že aj im svieti slnko a vedia si vážiť to, čo dostávajú. Mám pekný zážitok s Vaším distribútorom. Noviny si kupujem už tretí rok a stále sa teším, lebo sú tam veľmi pekné veci, povedala by som ľudské veci pre náš každodenný život.

Obdivujem tých, ktorí majú odvahu robiť to, čo je potrebné pre druhých, ktorí potrebujú pomoc. Prvé tohoročné číslo mám už kúpené. Keď som zbadala Vašho predavača, pristúpila som k nemu a chcela kúpiť ďalšie číslo. Keď som zistila, že toto číslo už mám, dala som mu peniaze, ale noviny som nechcela. On však reagoval inak a veľmi milo mi povedal: „Pani, len si zoberte noviny, ani neviete, s kým sa stretnete, a niekomu ich darujete a ani neviete, akú nám urobíte radosť, keď nám pribudne ďalší čitateľ“.

Vďaka vám za to čo robíte a držím Vám palce pri Vašom poslaní na tejto krásnej modrej planéte Zem.

Motto: Nič na svete nám nepatrí, len čas ktorý žijeme. Seneca

Varovné videnie zachránilo dieťa

Spomenula som si na slová mojej dcéry, ktorá sa vyjadrila, že odjakživa chcela lietať. Ako ju to od mala ťahalo ku oknu, ako naň túžila vyliezť, rozťahnuť ruky a vzlietnuť. A prečo? Pretože to vždy vedela.

O tejto svojej túžbe hovorila až niekoľko rokov po tom, ako jej moja vízia zachránila život. V súvislosti s ňou ešte podotknem: Do toho času som sa niečomu podobnému smiala s tým, že ľudia si akési videnia budúcnosti vymýšľajú, aby na seba upúťali pozornosť, hoci z druhej strany ma, možno aj stále, priťahovali nevysvetliteľné veci, pretože matrica systémového bytia „škola – balet – nemčina“ mi absolútne nevyhovovala a necítila som sa v nej dobre a rozum nestíhal môj nepokoj uspokojiť, pretože hromadenie hocičoho, ma nikdy nepriťahovalo, tak ako slepé poslúchanie a z toho vyplývajúca slepá viera. V podstate sa vo mne naplňoval nejaký latentný stav bádateľa, priťahovalo ma a aj rozosmievalo to isté.

V čase, keď mala mladšia dcéra dva roky, som ukončila jeden z prvých pracovných dní po materskej dovolenke. Bol krásny teplý deň, napriek tomu som sa namiesto pohybu chádzkou rozhodla pre odvoz MHD. Bolo v ňom teplo a napriek otvoreným oknám aj dusno, dcéru doma strážil manžel a po mojom príchode mal nasadnúť do toho istého autobusu – ten zvykne zájsť ešte o jednu zástavku ďalej, tam sa otočiť a pokračovať v okruhu zase pred domom, v ktorom bývame. Autobus práve spoza zákruty vchádzal na zástavku, na ktorej som sa chystala vystúpiť. Cítila som sa v tej chvíli (ako to opísať, hm ...) mimo, akoby na mňa prichádzala nejaká slabosť. Automaticky som pozrela smerom k nášmu oknu na spálni, vo výške ôsmeho poschodia. Videla som z neho padajúcu Radku a v okne manžela v čiernom tričku ako po nej nafaňuje ruky. Naraz ten obraz zmizol a autobus bol na tom istom mieste, ľudia okolo sa pomaly pohýnali ku dverám, pripravení vystúpiť. Tieto sa otvorili, vystúpila som aj ja a s neopísateľným pocitom, ktorý sprevádzal to, čo som videla, som doslovne bežala smerom ku vchodovým dverám, privolala výťah, ktorý ma vyviezol pred dvere nášho bytu, ktoré už boli pootvorené a obúval sa v nich môj muž, pripravený vymeniť „obsah“ výťahu. Nestíhol, pretože som ho v tých dverách skoro prevrátila. Vbehla som do spálne a podvedome schytila do rúk dcéru, ktorá v tom krátkučkom nestráženom momente bola za drobné rúčky zachytená o vonkajšiu okennú parapetu. Po tomto úkone ma hodilo na posteľ a možno pätnásť minút som sedela, neschopná slova a pohybu. Moja vízia zachránila drobcovi život ...

Takýto dramatický priebeh mal za dôsledok strhnutie pásky z očí, čím začalo moje vedomé hľadanie nejakej príčiny toho, čo sa stalo ...

Len na okraj, v tejto chvíli si opätovne uvedomujem, ako mi dcéry neustále pomáhajú vidieť.

Ludmila

Katastrofa v mysli

Udalosti v Tatrách z iného uhla pohľadu

Slovensko bolo zhrozené prírodnou katastrofou v Tatrách. V médiách odznelo mnoho úvah o možných príčinách. Medzi inými prevládala názor, že prírodné sily takýmto spôsobom vyrovnali s ľudskou svojvoľou, nerešpektujúcou základné prírodné zákony. Monokultúrne lesy vykazujú totiž niekoľkonásobne menšiu schopnosť odolnosti voči podobným poveternostným situáciám. Dá sa povedať, že človek sa raz opäť domnieval, že je múdrejší ako príroda sama. Ľudské chcenie, ľudská snaha a mnohoročné úsilie sledujúce iba vlastné, väčšinou zákonom zisku podriadené ciele, sa muselo teraz znovu skloniť pred nepodplatiteľnosťou prírodných zákonov.

Každá minca má dve strany. Všetky rozsiahle diskusie o príčinách prírodnej katastrofy v Tatrách, vrátane príčiny na začiatku článku, sa však pohybujú iba na úrovni hmotnej. V úrovni, ktorá vo vzťahu ku komplexnosti problematiky postihuje iba jednu – vonkajšiu a viditeľnú časť. Pochopenie príčin a hľadanie riešení potom nevyhnutne zostáva na polceste. Pokúsme sa spoločne pozrieť i na druhú stranu mince.

Slovenskému národu i celému svetu bol znovu ukázaný obraz márnosti ľudských snáh, ktoré sa nechcú vo všetkých oblastiach podriať prírodným zákonom, ktoré môžeme inak nazvať aj Zákonmi stvorenia. Vo všetkých oblastiach života! Lebo pod pôsobnosť bytostných prírodných síl, ktoré sa podobným spôsobom vysporiadajú s každým svojvoľným ľudským konaním, patrí i sám človek so svojim telom a dokonca i so svojim myslením. Áno, aj ľudské myslenie podlieha tým istým Zákonom. Ak sa nevyhnutne nezachvieva v dobrom chcení a čistote, každou jednotlivou myšlienkou je potom „sadene“ do záhrady stvorenia niečoho, čo bude skôr či neskôr podrobené podobnému zničujúcejmu účinku, akého sme boli svedkami. Všetko, úplne všetko sa musí bezpodmienečne vrátiť do nemeniteľného chodu týchto Zákonov.

Prečo hovoríme o myslení a myšlienkach? Lebo ono je jadrom, základňou, kde sa všetko najskôr sformuje, aby sa potom formovalo navonok, úplne viditeľne. V poznaní tejto skutočnosti spočíva nesmierna dôležitosť. Silou myšlienok je možno budovať, alebo ničť! Nesprávne ľudské myslenie však ako jed otravuje takmer všetko, čo z neho v súčasnosti vzniká. Pochopme to predsa a vyvodme z toho pre seba nutné dôsledky. V tomto poznaní spočíva všetko. Vzostup aj pád. Veď čo dobrého môže jednotlivcom, národom i celému ľudstvu priniesť

neustála tvorba a pestovanie myšlienok závidia, nenávisť, zloby, neveraživosti, chamtivosti, vypočítavosti, nadradenosti, karietizmu, túžby po moci a mnoho iných podobného druhu? Lahostajnosť a podceňovanie týchto skutočností nie je na mieste.

Nikomu samozrejme nie je upretá slobodná vôľa. Môžeme i naďalej „pestovať“ myšlienky zlé a nečisté, myšlienky, ktoré nie sú schopné včleniť sa do nemeniteľného chodu vesmírnych zákonitostí. V logike fungovania stvorenia však všetko stojace v nesúlade s jeho Zákonmi, bude neustále prinášať rovnaké, ba i väčšie katastrofy. Ak sa predsa len nepoučíme, v budúcnosti môžeme očakávať podobné udalosti čoraz častejšie. Sú a budú to údery snažiace sa vyburcovať nás z doterajšej lahostajnosti voči základným Zákonom. Budeme neúnavne a neustále burcovaní z našej lahostajnosti údermi čoraz ťažšími. Údermi, ktoré vo svojom stupňovaní až do neúnosnosti aj tak nakoniec vynútiť bezpodmienečné podriadenie sa ľudského rodu! Budeme nimi dovtedy obrusovaní a zraňovaní, kým sa nepodriadieme prírodným zákonom. Musíme sa ich naučiť spoznávať a podľa nich žiť. Oni doposiaľ reprezentujú po stáročia hľadajú a doposiaľ nenájdenú objektívnu Pravdu a Spravodlivosť. Bytostné sily prírody, ktoré sú jej vykonávateľom, nám jasne ukázali svoju silu a nekompromisnosť. Silu, proti ktorej je i súčasná ľudská technika bezmocná. Naša lahostajnosť, nechota, ignorancia, výsmech, alebo otvorený odpor prispievajú iba k čoraz väčšiemu stupňovaniu úderov, k čoraz väčšej miere trosiek nesprávneho ľudského úsilia. Ale to vôbec nie je nutné, ak sa včas spamätáme. Ak v poctivom úsilí spoznáme nemeniteľné a pritom jednoduché Zákonky a ak ich pochopíme a budeme sa nimi v každej situácii riadiť.

Je čas k rozhodujúcemu obratu, ktorý môže v správnom pochopení a úsilí priniesť nebyvalý roz-

mach celej ľudskej civilizácie. Nepremeškajme ho! Ešte máme čas. Lebo potom môže naopak nastať chvíľa, keď v našich nesprávnych snahách a odklone od Zákonov stvorenia dôjdem k bodu, v ktorom už nebude možné vzniknutý stav zvrátiť.

Približne o mesiac po prírodnej katastrofe v Tatrách sme boli svedkami väčšej a tragickerejšej katastrofy v Ázii. Nutne sa tu natíska otázka: Čo bude musieť prísť, aby nás donútilo urobiť rozhodujúci obrat v myslení?

Zbojníková karma

Kedyś v dávnych časoch sa v horách usadil zbojník. Zloduch to bol poriadny, lebo tých čo olúpil, aj pobil – aby vraj nerozprávali. Svoje obeť si dokonca aj počítal a keď ich už bolo 2999, chýr o ňom sa rozniesol široko–ďaleko a všetci sa z toho kraja odsťahovali. Zbojník už dlhé roky nikoho nestretol, keď tu zrazu kráča priamo oproti nemu človek. Zbojník hneď vyskočil na nohy a pýta sa: „A ty tu čo robíš? Vieš kto som ja? Zbojník! Veď ťa zabijem!“ „Veď práve preto som tu. Viem, že túžiš zabiť tritisíceho človeka, aby si bol šťastný“. „A ty sa nebojíš?“ – pýta sa zbojník udivene. Nie, odkedy som dosiahol osvietenie porozumením životu, nemám strach ani zo smrti. Zbojník upadol do rozpakov. Máš meč, hovorí osvietený, vidíš ten

konár – odtni ho. Zbojník vyskočil a jedným švihom konár odťal. A teraz ho spoj, aby rástol ďalej. Zbojník rozpačito pozerá – a to ako? Vidíš, zničiť život je ľahké, ale život vytvoril ... A ty ich máš na rováší poriadne veľa. Zbojník sa bráni – ale veď to pre matku, aby mala z čoho žiť. A preto ťa teraz zabijem. Dobré, hovorí osvietený, ale najskôr sa jej choď spýtať, či chcela, aby si zabíjal a či si aj vezme z ťarchy tvojej karmy na svoje plecia. Ak áno, môžeš ma zabiť. Zatiaľ ma priviaž ku stromu, aby som Ťi neušiel. A tak sa aj stalo. Zbojník sa dohnal domov a hneď sa pýta – matka moja a či si ty chcela, aby som ja zabíjal? Veru, syn môj, ja som Ťi to nekázala. A či si aj vezmeš z ťarchy mojej karmy, že som pre teba zbíjal? Synak, doniesol si niekedy síce nejaké veci, ale ja som Ťi zbíjať nekázala. Zosmutnel zbojník

prevelmi a utrápený sa vrátil k osvietenému. Veru, mal si ty pravdu, nevezme si z mojich hriechov na seba. Preto ťa púšťam, ako som sľúbil. Veru, nikomu ja viac neublížim. Ja sa veru nadobro zmením. Ihneď to seba zahodil zbroj a vybral sa hľadať ľudí. A keď našiel, všade po ňom hádzali kamene a vykrikovali. Ty si mi zabil brata. A mne otca. Tu máš, ty naničhodník. A tak chodil z mesta do mesta, umierajúci hladom, znášajúc pokorne poputu i bolesť, ktorých prežitie v ňom vyvolalo veľký súcit ku všetkému živému. Tento súcit mu prenikal čoraz hlbšie do srdca a osvietil jeho myseľ. Ľudia si časom na neho zvykli a vidiac tú veľkú zmenu, odpustili mu. Ešte predtým, než smrť zavrela oči bývalému zbojníkovi, jeho srdce naplné láskou a mierom zahorelo veľkou vďakou za svoj život. 5

Cigánka

Často krát sa my, „normálni“, pozastavujeme nad hocíjakou odlišnosťou od toho nášho „normálu“ a to bez snahy tú odlišnosť pochopiť a aspoň trochu poznať. Je jednoduchšie zavrieť sa do trojizbového bytu a dojímať sa nad seriálovými postavami, poprípade sa rozčuľovať alebo nariekať nad tým, aký je ten svet neľudský a krutý.

Od malička ma má slnko rado a už prvé jeho jarné lúče ma obľubujú, taktiež sa od mala rada túlam, takže slnečné lúče majú dosť možností obľubovať. Často a rada som chodievala na prázdniny ku starým rodičom do Žiliny a milovala som s nimi preliezať okolité hory a počúvať a ovoniavať prírodu. Pamätám sa, ako som tak slnkom stmávnutá, pobehovala po uliciach Žiliny a niektoré deti na mňa vykrikovali: „Cigánka! Cigánka.“

Za prvé, som beloška a za druhé som nevnímala, žeby Cigáni behali po uliciach a nadávali bielym do belochov. Ospravedlňujem sa, že som to po toľkých rokoch vytiahla na svetlo, ale samo sa to prihlásilo, a možno aj preto, aby pomohlo nejako to, o čom chcem písať, uviesť.

Naozaj sa slovo cigán stalo hanlivým označením buď rasy, alebo nejakej hanlivej ľudskej vlastnosti. Z úcty k tomuto etniku budem ďalej radšej používať slovo Róm.

Trúfam si povedať, že pri slove Róm sa väčšina ľudom vynorí paralela so slovami, rabovanie, zloději, darmožráči, lenivci, špina, žobranie, opilosť, osobitné školy a podobne. Áno, deje sa to, o tom sa vie, o tom sa hovorí, o tom sa píše. My ľudia sa budeme večne hrabať v dôsledkoch, ale prijať ich zodpovedne ako dôsledok vlastných činov, k tomu už odvahu nemáme. Na základe vlastného poznania môžem s kludom povedať, že ta rýdza mentalita Rómov je nádherná, dokonca aj tá „obabrávacia“ časť. U starých ľudí možno ešte vnímať tú túžbu po voľnom priestore, po slobode, po túlaní. My, bieli sme ich vytrhli z ich koreňov, so sna-

hou kvázi pomôcť. Pritom sa jednalo len o vytvorenie ilúzie fantastickej komunistickej spoločnosti, ktorá každému pracujúcemu zabezpečí spokojný život so zabezpečením všetkých základných potrieb. Nebola to snaha o skutočnú pomoc, ktorá vzniká len naladením sa na toho druhého a poznaním jeho podstaty a potrieb, ale snaha o preonacenie na náš obraz, a to aj za cenu kupovania si ich. A tak generácia narodená počas komunizmu je, trúfam si povedať „rozmrvená“. Už poriadne nepoznajú to, čo zažívali ich starí rodičia – slobodné putovanie s vetrom vo vlasoch po kútoch Európy, vykonávanie tradičných remesiel. Nevedia sa veru obracať v tomto terajšom tvrdom a chladnom kapitalistickom svete, ktorý si vytvárame, pretože boli za komunizmu naučení všetko dostávať len tak, bez výraznejšieho pričinenia – zadarmo. Stali sa z nich stratené, bezradné deti, ktoré čakajú, že im niekto pomôže, ale zároveň nikomu neveria a zvyknú byť aj agresívne.

Ja osobne žijem v najšpinavejšej časti mesta, v ktorej stojí (ešte) polorozpadnutý objekt, niekedy patriaci buď štátnemu alebo školskému majetku poľnohospodárskej školy. Trvalý pobyt má z celého množstva cca štyridsať ľudí, ktorí v ňom žijú možno sedem. A väčšina z nich nechce veľmi rozprávať, hlavne o úžerníkoch z vlastných radov, ktorí sa stali nepísanými páňmi v dome o ktorý nikto zatiaľ nejaví záujem.

Zo zvlhnutých opadaných múrov bolo cítiť apatiu, dokonca aj smrť. Jeden z bývajúcich v menovanom dome sa preriekol, ale ďalší ho zahriakli, pretože v tom dome býva väčšina ľudí načierno, tak ten, čo „odišiel“ nikomu nechýba, nikde nie je evidovaný a tak vlastne akoby nebol. Akoby nebol ČLOVEK. Skúsme sa, my, civilizovaní zamyslieť nad tým, čo evokujú slová „nikomu nechýbať“. Policajti stratili záujem o uvedenú lokalitu, veď ak im aj niekto niečo šepne, tak pri otázkach

na mieste nikto nič nevie a ten čo „šepol“, si len vymýšľal. Ženy, ktoré boli znásilnené pre očami vlastných detí, prosia o to, aby sa to nikde nenahlásilo, pretože stratia aj tú prašivú strechu nad hlavou, ktorú teraz majú. Pekne, všetci v jednom vreci. Mladá vdova, ktorá sa stará nielen o svoje jedno dieťa, ale aj o ďalšie dve svojho mŕtveho muža, vyrastajúca v detskom domove musela po dosiahnutí 18 rokov z domova odísť. Samozrejme, že ju matka neprijala, keď sa o ňu nestarala a tak doteraz nemá nikde trvalý pobyt. Bývala sedem rokov v ubytovni, počas ktorých si podala žiadosť na pridelenie bytu nižšej kategórie. Po úmrtí manžela by jej príjem sotva stačil pokryť poplatky za ubytovanie. Je vyučenou krajčírkou, je zvyknutá na základné hygienické podmienky a chce ich zabezpečiť aj pre svoje deti. Krátko aj pracovala, ale už dlhší čas si nevie nájsť robotu, hoci táto sa jej už skoro naskytla (upratovanie ZŠ), ale keď zistili, že je Rómka, „odpinpongovali“ ju. Je jednou z mála z celého osadenstva, ktorá má snahu a chce, len nevie kde a na koho sa ešte obrátiť. Pri pohľade na deti mám chuť ich všetky zobrať do náručia, nie každé ma také šťastie, že sa mu dostáva objatia. Niektoré sú plaché a skryjú sa a niektoré s pokorou a vďačnosťou nasávajú. Malé sedemmesačné dieťaťko, ktoré bolo práve prepustené z nemocnice, kde si liečilo zápal pľúc, mi pri hladkaní silno chytí ukazovák a drží, možno 30 min., uprene pozerá do očí a ani raz nezhmurkne. Dochádza k nádhernému zdiefaniu, vlhka vlhku mýje a z jeho krásnych čiernych očí pozerá na mňa anjel. Buďme ľudia! Každý môže niečím pomôcť slabším, alebo v tejto chvíli neschopným sa o seba postarať. A nepozerať na dôvody neschopnosti. Určite ak dotyčný sám nechce, ťažko ho z letargie budiť, ale už len to, o to sa pokúsiť, posúva svet k lepšiemu. Pokúšajme sa aj my, tzv. civilizovaní, byť v prvom rade ľuďmi a nezištne pomáhať a obdarúvať, hoci aj hmotnými statkami, ale hlavne ľudskosťou a láskou. Rómske príslovie hovorí: „Môžeš stokrát hovoriť teplo, ale pokiaľ neurobíš oheň, teplo nebude.“

Bieda ľudí spája zatvrdnutosť rozdeľuje

Vážení, dostal sa mi do rúk Váš Priestor pre život a preto Vám píšem. Pozorne som si prečítala celé Vaše noviny č. 9. Našla som veľa poučného, no niektorým článkom som nerozumela. Pochopila som hlavne, že som jedna z Vás.

Už 4 roky som nezamestnaná, bez výhľadu na prácu. Manžela mám už 9. rok v ústave na posteli a jedinou dcéru – invalidku. Mój čistý mesačný príjem je 4.060 Sk, vrátane príspevku za verejnoprospešnú prácu. Bývam v rodinnom dome a lístok na inkaso je 5.000 Sk. Keď som bola za primátorom ohľadne mojich problémov, dal ma vyšikovať policajtom. Je len otázka času, možno dní, kedy budem bezdomovec. Aby som nejako zvládla inkaso za dom, ubytúvam rôzne sociálne rodiny, bezdomovcov, Rómov a pod. za pár korún, ktoré sú schopní mi dať.

Zaujmal ma váš dobrý nápad – chatky. Mám veľký prázdnny pozemok na južnom svahu, kde by sa dal možno (???) tiež takýto nápad zrealizovať. Momentálne mám v dome dve voľné izby. Ak o niekom viete, dajte mu moju adresu, ak potrebuje bývať. Držím Vám palce, prajem Vám zdravie a skorú jar.

Ing. Mária D., Dubnica nad Váhom,
Tel. 0907 052862

Odpoveď redakcie:

Milá čitateľka, z Vášho listu jednoznačne vyplýva poznanie – problémy obyčajných ľudí sú priveľmi vzdialené tým, ktorí nemajú starosti ako zaplatiť faktúry, zaobstarať si dostatok (často až prebytok) jedla a dopriať si najrôznejšie luxusné výmysly, hraničiace často až s absurditou a samoizoláciou, v ktorej žijú. Zdá sa nám to nespravodlivé. Život na tejto planéte je však oveľa zložitejší organizmus, než si vieme predstaviť a jeho fungovanie nie je podrobené náhode, i keď sa to často môže zdať. Aj nad najťažšími mračnami vždy svieti slnko. Slnko tu je a bude každý deň. Avšak zatiaľ čo ľudom s otvoreným a pokorným srdcom sa mračná môžu javiť ako lokálna búrka a problémy ľahšie znesú (ba dokonca, prichýlia pod strechu aj druhých), pre ľudí so sklonmi k samoláske a sebadostačnosti je aj najmenší mráčik na oblohe neznesiteľne ťažký a pred hrozbou domnelo veľkej búrky pribuchnú dvere pred nosom ostatným, často aj rodinným blízkym.

Fyzický údel má tak svoju duchovnú satisfakciu a naopak – duchovná prázdnota týra človeka vlastnou samoláskou. A v tom tkvie veľká spravodlivosť.

Disputy hlúpeho Jana o karme a minulých životoch

Ak chceme pochopiť tento fenomén, je nutné prijať určité "nepochopiteľné" zákonitosti, ktoré tento fenomén sprevádzajú. Je nutné pochopiť, že vo vyššom svete poznania sú rôzne pravdy syntetizované - spájané. Pre normálneho človeka je ťažko spojiť dve kvality a popísať ju ako spojenú kvalitu. Keby sme sa snažili spojiť dobro so zlom, ako by sme ich spojili? Alebo, ako by sme spojili lásku a nenávisť? V ľudskom ponímaní sa to zdá nemožné, no vo svete ducha je to normálne. Preto majú pravdu i tí, čo veria v karmu a minulé životy, ale aj tí, čo v ňu neveria. Vyberáme si iba z možností, ktoré nám ktosi ponúka, no často neprijímame, že v kontexte vyšších princípov je každá pravda pravdivá - len jedna pravica (v širšej miere) a druhá menej.

Karma v kontexte nemennosti času (čiže väčšej pravdy) je v podstate bezpredmetná záležitosť, lebo vo svete ducha čas nejestvuje. Je len večný okamih - teraz a tu. To sú tie ľudskému rozumovaniu nepochopiteľné zákonitosti jednoty, že žijeme v jednom okamihu, no predsa žijeme v minulosti, súčasnosti aj budúcnosti. Ľudská logika to akosi nemôže stráviť, lebo je to z chápania človeka úplne nelogické a uznávam, aj nepochopiteľné.

Často sa spomína, že minulé životy boli úmyselne zatajené cirkvou. Tieto tendencie mali aj svoj pozitívny význam z hľadiska vyššieho poznania, lebo viedli k tomu, aby sa každý zodpovedal za svoj prítomný život.

Vyššie poznanie zákonite karmu odmieta, lebo žijeme stále iba v prítomnom okamihu - teraz a tu. Poprieť to by znamenalo žiť v nižšom pochopení a poznaní.

Ježiš sa týmito vysvetleniami moc nezaoberal, sústredil našu pozornosť na prejavy Lásky a milosrdenstva voči vonkajšiemu svetu,

ostatné považoval za nepodstatné. Spomenul síce, že sa opäť narodil prorok Eliáš v Jánovi, no iba preto, lebo v Jánovi nespoznali očakávaného služobníka Božieho.

Mnohí tiež poznajú stotožnenie sa s nejakým minulým životom, napríklad viacej ľudí je presvedčených, že boli Kleopatrou, Cézarom, Janou s Arku. Mnohí skeptici reinkarnácie toto používajú ako protiargument existencie minulých životov. Nemajú pravdu. Ak sa niekto stotožní (a môže byť aj viacej) s nejakou postavou z histórie, je to úplne prirodzené a je to aj pravdivé. Naša duša môže pojať viac existencií, vôbec nie je v ničom obmedzená, jej prienik zasahuje obrovský priestor bytí na rôznych úrovniach. Tie vyššie sú dokonalejšie, božskejšie a tam je všetko možné.

Východné náboženstvá veria v karmu a minulé životy, západné to odmietajú. Je paradoxné, že na východe je ľudský život považovaný za smeč a karmu ponímajú ako nemenný osud, odvolávajú sa naň - bez vlastnej snahy niečo zmeniť. Na západe boli tieto skutočnosti popreté a ľudia to nútilo žiť viacej prítomnosťou, ako osudovou fatálnosťou. Preto aj vďaka popretiu cirkvi, že reinkarnácia nejestvuje, stal sa súcitiť častejšou realitou. I keď by sa to dalo vysvetliť aj inak, v stredoveku by to asi ťažko niekto chápal.

Dostal som otázku, že prečo je niekto chudobný a niekto bohatý, niekto postihnutý a niekto zdravý, prečo sú medzi ľuďmi také rozdiely? Zdraví si myslia že sú Bohom viac milovaní, keď sú zdraví, ako keby boli postihnutí. Bohatí si myslia, že sú Bohom viac milovaní, lebo majú viacej hmotných statkov ako iní. Je nezmyslom myslieť si, že niekto je Bohom milovaný viacej, ako ten druhý. Práve opak je pravdou. Ľudia, ktorým nebolo dané bohatstvo pozemské, bolo dané bohatstvo duchovné. Práve tá pýcha, o ktorej som hovoril, je najväčším obmedzo-

vateľom skutočného bohatstva a poznania ducha. Chudobný človek je chudobný preto, lebo si to ako duch zvolil, aby viac cítil potrebu Boha. Keď sme bohatí, často nám Boh nechýba, lebo sme zaujatí pozemskými "radosťami". Práve keď človek prežíva núdzu, bolesť a trápenie, vtedy viacej cíti a aj potrebuje Boha.

Tak isto je to u chorých ľudí, ktorým je takto nalomené ego a Božské poznanie vtedy môže preniknúť do "zabetónovanej" duše človeka. Zdravý človek je často nepreniknuteľný týmto poznaním.

Karma s týmito dejmi nemá nič spoločné, všetko sa to deje teraz a tu prostredníctvom nášho vedomia a nevedomia. Tézy, že človek trpí preto, že trápil druhých v minulom živote sú nepravdivé a od základu chybné. Trpí preto, lebo je taký teraz - v prítomnosti, v minulosti sa to iba ukázalo.

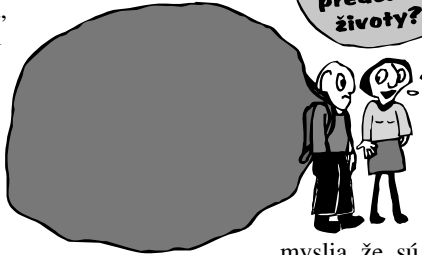
Pojem času bol už vedecky vysvetlený a potvrdzuje, že minulosť a budúcnosť nejestvuje. Existuje iba večná prítomnosť, synonymom minulosti a budúcnosti obsahujúci v sebe všetky časy. Predstaví si to môžete ako knihu, v ktorej je napísané všetko čo bolo, je a bude - a vy z nej čítate rôzne strany, no všetky predchádzajúce strany si pamätáte, ako by ste ich prečítali práve teraz. Rovnako sú v nej už teraz aj strany, ktoré ste ešte nečítali, ale budete čítať v budúcnosti. Viem že sú to ťažko pochopiteľné veci z nášho ľudského pohľadu, no mali by sme sa im pokúsiť porozumieť.

Abyste menej teoretizovali a viac chápali - **všetka potreba človeka mám byť upriamená na tok lásky.** Tok lásky ako prúd prináša ďalšie a ďalšie pochopenie a poznanie. Tok lásky sa nedá vytvoriť čítaním literatúry a všetkých kníh sveta. Všetky informácie v nás zabijú akékoľvek poznanie. Poznanie v toku lásky prichádza úplne samo, keď mu urobíme vo svojom živote priestor. A celý vesmír nám v tom pomáha.

Najväčší tok lásky dosahujeme súcitom, lepšia a rýchlejšia cesta nejestvuje. Existujú ešte cesty pomalé ...

Súcitiť=veľké poznanie. Kráčajme cestou, o ktorej hovoril Ježiš a proroci.

Musíš všade so sebou ťahať tie tvoje predchádzajúce životy?

Odomknúť alebo neodmknúť?

alebo každá minca má dve strany

V minulom čísle sme písali o zamykaní kontajnerov, z ktorých by si mnohí bezdomovci mohli vyseparovať papier, železo, sklo a iné využiteľné suroviny. Z tejto činnosti dnes mnohí bezdomovci žijú, pričom nezanedbateľný je aj fakt, že svojou činnosťou znižujú množstvo odpadu a znižujú potrebu novej ťažby surovín alebo vyrubovania lesov. Zamykanie však môže mať, ako vidieť aj iný dôvod, ako neporiadok. Dôkazom toho je list nášho čitateľa:

Aj pred našim domom je kontajner slúžiaci pre 18 bytov. Je zamknutý zámkom. No nebolo to tak vždy. V poslednom čase, čo ľudia tento kontajner prezerali, vyhodili igelitové vrecká s odpadom von z kontajnera, prípadne ich aj vysypali na zem a pobrali si, čo potrebovali (chlieb, drevo, papier, staré šaty). Po skončení svojho záťahu nechali pred kontajnerom neporiadok. A my, nájomníci, väčšinou dôchodcovia, sme

boli nútení po nich upratavať. Ak by tí, čo prezerajú kontajner, po sebe upratali, bolo by o dôvod menej kontajner zamykať. Ďalším dôvodom zamykania je, že iní ľudia ho zapratávali často nevhodným odpadom až po vrch. A tým nám, pravidelným platičom, znemožnili vyhádzať smeti. Technické služby (Ekopolis) odvádzajú odpad raz do týždňa. To, čo je na zemi, (staré koberce, rozbité umývadlá, plechy, krabice, dosky ...) nechajú tak, nakoľko to nemajú v náplni práce. Tieto veci tam potom ležia, až kým ich neobjavia zväčša rómski spoluobčania a neodnesú...

Lebro

Náš čitateľ má nepríjemnú skúsenosť s kontajnerom, ktorého obsah ktosi po prehrabaní rozhodol po okolí. Žiaľ, kvôli takýmto jednotlivcom (malým skupinám osôb, väčšinou z osád) a ich nezodpovednej činnosti, si verejnosť buduje predsudky aj voči iným, sociálne odkázaným, ktorí sa vonkomom nesprávajú takto barbary. Neporiadní ľudia teda škodia nielen sebe, ale aj iným, lebo predsudky presahujú

všetky oblasti života bezdomovcov. Obyvatelia potom zväčša odmietnu pomôcť, hoci môžu a aj majú ako. Odvrátia sa od uzineného muža zobrazujúceho na chodníku o prežitie. Zatvrdne im srdce pri pohľade na ženu prehrabujúcu kontajner a malého chlapčeka, ktorý sa tmlolí okolo nej. Vratné fľaše radšej rozbijú o obrubník, starý chlieb roz-

mrvia a primiešajú do skla. Čo vy na to, milí čitatelia? Vaše skúsenosti a postrehy nám píšete na adresu redakcie, prípadne na e-mailovú adresu: proces3@priestorprezivot.sk, alebo SMS na mobil: 0908/085758

Práve som dočítal na jeden dúšok PPZ č. 2. Keďže poznám hodnoty úprimnej pochvaly za dobre vykonanú prácu, prijmite toto poďakovanie za Vašu dobrú snahu s konkrétnym výsledkom.

Keď sa dobré a svetlé skutky spoja v nás, ktorí o to stojíme, do konkrétnej podoby, je isté, že to staré sa takmer nezadržateľne musí zrútiť.

Vytrvajte vo svojom úsilí podporujúc ušľachtilé myšlienky.

L. Durfina

Odpoveď našej redakcie:

Vďaka za pozdrav a povzbudenie, ani nevieme ako ste pomohli všetkým, ktorí sa na tom podieľajú.

Redakcia

Som veľmi rada, že ste začali uverejňovať na pokračovanie „Desať Božích prikázaní“ od Abdrushina. Za to Vám patrí moja veľká vďaka! Je načase, aby ľudia spoznali skutočný význam prikázaní, ktoré siahajú omnoho viac do hĺbky, než si ich vysvetľujú ľudia a cirkev.

V čísle 2/2005 Ste uverejnili druhú prikázanie: „Nezneužívaj meno Pána, svojho Boha!“ Tu sme sa dozvedeli, že aj bežné frázy, kde sa spomína meno Božie, sú porušením tohto prikázania! Je samozrejmé, že Božie prikázania treba nielen poznať, ale aj bezpodmienečne dodržiavať! Preto Vy, ako šéfredaktor, musíte ísť príkladom a vo svojich článkoch nepoužívať frázy, ktoré znesväcujú meno Pána, ako v článku na strane 6, paradoxne v tom istom čísle. Verím, že Vám to slovo uniklo nepozornosťou a že nabudúce na to dáte lepší pozor.

Jarka z Hlohovca

Odpoveď redakcie:

Veľmi nás mrzí, že sme prehliadli túto nevinne javiacu sa chybu. Veríme, že jej odhalenie pomôže aj ostatným uvedomiť si, že porušovaním prikázaní škodíme najmä sami sebe a budú si tiež dávať pozor.

redakcia

TEXT PIESNE

Pravda víťazí!

Svet je iný než som myslel,
svet je smutne-skutočný,
prázdni ľudia chcú v ňom vládnuť,
smejú sa nám do očí.
Žiadna pravda sa im nehodí!

Svet sa bojí prázdnych ľudí,
na dušu mu siahajú,
keď sa proti tomu bráni,
ňôž mu na krk dávajú.
Žiadna pravda sa im nehodí!

Aj tak ju nikdy nezabijú,
tá nikdy nezomrie,
žije aj keď ju nikde nechcú
a nikto pred ňou neutečie!

Pravda víťazí, pravde čas nevedí,
ani lesk všemocných peňazí!
Pravda víťazí ak ju sám nezradíš,
pravda vždy zvíťazí, zvíťazí!

Prázdni ľudia silou–mocou
topia pravdu vo víne
a celý svet iba čaká,
že ich doba pomínie.
Nikomu sa pravda nehodí!

Aj tak ju nikdy nezabijú,
tá nikdy nezomrie,
žije aj keď ju práve nechcú
a nikto pred ňou neutečie!

Pravda víťazí, pravde čas nevedí,
ani lesk všemocných peňazí!
Pravda víťazí ak ju sám nezradíš,
pravda vždy zvíťazí, zvíťazí!
Pravda víťazí, pravde čas nevedí,
pravda vždy zvíťazí, zvíťazí!

Tublatanka

- Klamstvo je politická pravda.
- Mnohí hovorcovia sú viazaní mlčanlivosťou.
- Heslo vlády: Sranda musí byť, aj keby chleba nebolo.
- Ak neleziate šéfovi do riti, leziate mu na nervy.
- Premiér má dobrú dušu – stále je nafúkaný.
- Múdrejší ustúpi – preto sú na čele samí hlupáci.
- Naša svetlá budúcnosť blúdila v slepej uličke.
- Rómska otázka:

Bodlačie DrAGA

– Kedy berieme?

- Hľadajte a nájdete, dajte a vybavíte.
- Zmiešané manželstvo je, keď sa manželka mieša do vzťahu manžela a jeho milenky.
- Fajčenie škodí zdraviu, ale zato prospieva chorobe.
- Ani v KDH nie je všetko s kostolným poriadkom.
- Ku konfliktu záujmov dochádza, ak sa manželka začne zaujímať o vašu výplatu.
- Zlodějov u nás niet. Ľudia kradnú sami.

VEREJNÝ KEMP MARTIN

čo zasejeme, to aj zožneme

PRIESTOR PRE ŽIVOT

Predaj v 327 mestách a obciach vo viac ako 1800 stánkoch PNS!

Vážení čitatelia, Priestor pre život môžete kúpiť v mestách a dedinách po celom Slovensku. Uvádzame mestá s najväčším počtom stánkov. A ešte niečo: Podrobný zoznam všetkých miest a ulíc, kde sa stánky PNS nachádzajú, nájdete na našej internetovej stránke www.PriestorPreZivot.sk. Zároveň si tak môžete overiť, kde vo Vašom okolí „pépežetko“ pohodlne zoženiete.

vaša redakcia

- Bánovce Nad Bebravou - 12, Banská Bystrica - 25
- Bardejov - 13, Bojnice - 5, BRATISLAVA - 241, Bytča - 5,
- Čadca - 18, Dolný Kubín - 15, Dubnica Nad Váhom - 13,
- Dunajská Streda - 26, Galanta - 6, Handlová - 8,
- Hlohovec - 11, Humenné - 18, Kežmarok - 5, Kolárovo - 11
- Komárno - 28, KOŠICE - 108, Kysucké Nové Mesto - 6
- Levice - 19, Liptovský Hrádok - 8, Liptovský Mikuláš - 29,
- Lučenec - 32, Malacky - 12, Martin - 22, Michalovce - 24,
- Nitra - 46, Nové Zámky - 14, Partizánske - 19
- Pezinok - 12, Piešťany - 16, Poltár - 5, Poprad - 24
- Považská Bystrica - 20, Prešov - 53, Prievidza - 43
- Púchov - 7, Revúca - 8, Rimavská Sobota - 20
- Rožňava - 14, Ružomberok - 25, Sabinov - 6
- Šahy - 5, Šaľa - 7, Sečovice - 5, Senec - 7
- Senica - 7, Sered' - 10, Skalica - 6, Snina - 8
- Spišská Nová Ves - 9, Stropkov - 5, Štúrovo - 13
- Svidník - 7, Topoľčany - 32, Trebišov - 20, Trenčín - 41
- Trnava - 42, Veľké Kapušany - 6, Veľký Krtíš - 10
- Veľký Meder - 5, Vranov Nad Topľou - 15
- Vrútky - 6, Žiar Nad Hronom - 6
- Žilina - 60, Zlaté Moravce - 9, Zvolen - 14

Distribúcia

Milá redakcia! Skláňam k vám veľkú úctu a obdiv za to, čo robíte. Veď už v nazve Vášho časopisu je zřejmé, že priestor pre život má každý. Ľudia nie sú rovnakí. Možno, ba práve preto je tento svet zaujímavější. Veď práve v mnohých ľudoch, ktorí prekonalí, či práve prechádzajú úskaliami svojho života je ukrytá hlboká múdrosť, viera a pokora. A to v dnešnom konzumnom svete tak citeľne chýba. Preto som šťastná, keď v meste na námestí stretnem Vášho predajcu, (myslím, že sa volá Miroslav) a kúpim si od neho časopis. Stáva tam pokorne, pôsobí veľmi príjemne a nevtieravo. Prehodím vždy pár slov a mne sa hneď ten deň zdá byť krajší. A to vôbec nemusí svietiť slnko. Predajcovia takýchto časopisov sú pre mňa hrdinovia, či v Prievidzi, alebo v iných mestách. Rada si kupujem, keď mám možnosť aj Nota bene, či v Čechách Nový prostor. Hlboko si ich vážim preto, lebo našli odvahu popasovať sa so svojim osudom takouto krásnou formou, ktorou aj nám, ľudom žijúcim v dostatku, tak trochu otvárajú oči a hlavne srdcia. Preto Vám k Vašej určite nefahkej práci želim veľa veľa úspechov a čo najmenej prekážok. A ešte na zaver: s akou pravidelnosťou predávate časopis? Mate určený presný deň? Dosiaľ to bola vlastne náhoda, keď som si ho kúpila a rada by som nepremeškala ani jedno číslo. Viem, že sa dá kúpiť aj v stánku, ale to nie je ono. Veď stretnutie s pánom Miroslavom vždy rozjasní deň ... S pozdravom,

Adriana

Milá Adriana,

zabezpečiť pravidelnú pouličnú distribúciu nášho časopisu zatiaľ nedokážeme, preto sme PPŽ-ko nechali umiestniť aj do stánkov PNS, aby naši čitatelia mali možnosť zohnať ho pravidelne aspoň takouto formou. Veríme, že sa nám postupne prihlásia ďalší bezdomovci z rôznych kútov Slovenska, ktorí by si finančne vypomohli jeho pouličným predajom a zároveň by rozšírili Priestor pre život aj do ostatných regiónov.

Zájemcovia sa môžu prihlásiť na ľubovoľný z kontaktov, uvedených v tíráži PPŽ. Zároveň uvítame akékoľvek návrhy a nápady na ďalšie skvalitňovanie a prehĺbovanie našej práce aj od Vás, milí čitatelia.

redakcia

